

Hazautazott az odesszai delegáció

A Magyar Tanácsköztársaság kikiáltásának 60. évfordulója alkalmából rendezett ünnepségekre Odesszából szovjet küldöttség érkezett megvényébe N. K. Kiricsenko, az SZKP Központi Bizottsága tagja, az Ukrán KP Odessza területi bizottságának első titkára vezetésével.

A küldöttség tegnap a fővárosban tartózkodott. Látogatást tettek a Parlamentben, majd dr. Romány Pál, mezőgazdasági és élelmiszerügyi miniszter fogadta őket. A budapesti program keretében az odesszai delegáció találkozott Győri Imrével, az MSZMP Központi Bizottsága titkárával is.

Este a szovjet vendégek hazautaztak. A Keleti pályaudvaron Győri Imre, az MSZMP KB titkára, dr. Komócsin Mihály, a megyei pártbizottság első titkára és dr. Perjési László, a megyei tanács elnöke, és más megyei vezetők búcsúztatták az odesszai vendégeket.

N. K. Kiricsenko nyilatkozata

A delegáció elutazása előtt N. K. Kiricsenko nyilatkozott lapunk munkatársának. A többi között elmondotta: — Öszinte szívvel és szeretettel köszöntöm Csongrád megye Odessza város és a testvéri Odessza megye valamennyi dolgozója nevében. Sok sikert kívánok a szocializmus építésében.

— Nagy öröm és megismerés számunkra, hogy a nagy jelentőségű történelmi évfordulón, a Magyar Tanácsköztársaság kikiáltásának 60. évfordulója alkalmából rendezett ünnepségen részt vehettünk.

— Delegációnk számára a legmegkapóbb és megragadóbb az őszinte, meleg fogadtatás, szívélyesség, amelyben bennünket részesítettek, bárhol is jártunk Csongrád megyében. Nagyon jóleső érzés volt hallani az elismerő szavakat azokról, akik az Odesszában az elmúlt év őszén megrendezésre került Csongrád megyei hét alkalommal nálunk jártak és részesei voltak az ottani eseményeknek. Valamennyien elismeréssel szölk az Odesszában látottakról, tapasztalatairól.

— A mi legfontosabb, legalapvetőbb törekvésünk, a testvéri kapcsolatok további elmélyítése. En így gondolom, hogy baráti kapcsolatainknak tömeges jellege rendkívül lényeg. Egyrészt megismerő, megismertető szerepe van, másrészt nagyon hasznos pihenés is.

— Viszonylag rövid időt töltöttünk Csongrád megyében, de nem keveset, hanem nagyon sok hasznosat láttunk. Megismerkedtünk Szeged testvérvárossal, megnéztük a város új sportcsarnokát, a most felavatott Ifjúsági Házat, tanulmányoztuk a város kereskedelmi hálózatát, látogatást tettünk a Szegedi Szalámigyár és Hűsombinátnál, megnéztünk három termelőszövetkezetet és egy állami gazdaságot, és nagyon érdekes, hasznos tapasztalatokat szereztünk. Különösen a sertés- és szarvasmarhatenyésztés módszerei és eredményei tetszettek nekünk, de a kertészeti üvegházak, a földiás zöldségtermesztés eszközei, formái is.

— A látottakon túlmenően nagyon hasznos tapasztalatcsere-beszélgetéseket folytattunk a megyei pártbizottság, a tanács, a szegedi pártbi-

zottság vezetőivel. Valamennyi tanácskozáson a fő gondolat az volt, hogy baráti együttműködésünk minél konkrétabb tapasztalatcserekkel erősítsük.

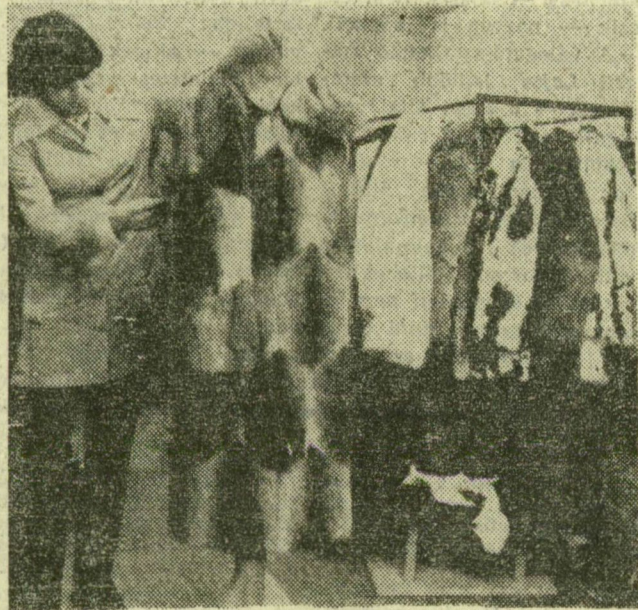
— Nagyon felemelő érzés volt számunkra, hogy részt vehettünk két helyen is, Szegeden és Hódmezővásárhelyen a Tanácsköztársasági emlékművek megkoszorúzásán. Nagyon örültünk, hogy a testvéri magyar elvtársakkal együtt lehettünk a Magyar Tanácsköztársaság kikiáltásának 60. évfordulója alkalmából Szegeden rendezett ünnepségen. Megkapott bennünket a díszünnepség politikai hangulata.

— Delegációnk nevében elmondhatom, valamennyien örülünk annak, hogy a Csongrád megyei elvtársak újabb és újabb javaslatokkal igyekeznek elősegíteni a két testvérmegye barátságának tovább elmélyítését. Öszintén törekszünk baráti együttműködésünk kiszélesítésére. Ab-

ban a reményben, hogy ezek a tervek megvalósulnak, szeretnénk megköszönni az együttműködést a megyei pártbizottságnak, a megyei tanácsnak. S azoknak az elvtársaknak is, akikkel találkoztunk az őszinte, szívélyes, meleg baráti fogadtatást. Erre válaszul azt mondhatjuk, hogy mi is nagy szeretettel várjuk és fogadjuk Odesszában a testvérmegye, a testvérváros dolgozóit, küldötteit.

— Mi mindig tanulunk vezetőinktől, Leonid Iljics Brezsnyev és Kádár János elvtársaktól, tőlük tanuljuk azt is, hogyan kell népeink, országaink közötti barátságot ápolni. Ez a barátság segít bennünket abban, hogy jobban, eredményesebben dolgozzunk, népeink jobban éljenek. Javuljanak népeink életviszonyai. A mi testvéri barátságunkkal is hozzájárulunk a béke, a szocializmus erősítéséhez — fejezte be nyilatkozatát N. K. Kiricsenko.

Bundák, kabátok külföldre, belföldre

Exportra készülő pézsmabunda

A Szegedi Szűcsipari Szövetkezet külföldi vásárlói szívesen fizetnek a szörmebundákért. Tavaly 9,2 millió

forintnyi értékben vásároltak szörmekabátot a szövetkezetből. A pézma és a hőrcsög szöréből készült bundák nagy részét a nyugatnémet, svéd és a francia piacokon adják el. Ugyanígy kerülnek, kisebb mennyiségben, a nutriabundák is.

A szörmebundákban idén 2 millió forint értékben szeretnék többet eladni, mint tavaly. Jó ajánlólevél lehet az április 25-én nyitló frankfurti vilákiállítás, ahol, mint a szövetkezetnél elmondták, kedvező körülmények között körülbelül 2 milliós üzletet köthetnek.

Hazai boltjainkban az ifjúsági irhabundájukat láthatjuk a szörmes kabátok közül. Bőrkabátjaik 20 millió forintnyi értékben kerülnek elükreinkbe. Keresett árú-elekük a tűzőt zsebes „szafari” típusú félkabát.

(MTI)

Kinek az érdeke?

Sokáig — lehet, hogy kissé naivan — azt hittük, hogy a szocializmusban lassanként föloldódnak az érdeklönbségek, fokozatosan megszűnnek az emberek és csoportok közötti érdekellentétek, s az emberi cselekvéseket, a csoportok tevékenységét alapvetően az osztályadalmi érdekek fogják befolyásolni és alakítani. Kétségtelen, hogy társadalmi fejlődésünk ebben az irányban hat, ám az is egyre világosabban körvonalazódik a számunkra, hogy az egyéni és csoportérdekek ma is jelentős szerepet töltenek be társadalmunkban. S e felismerés már csak azért is fontos, mert ha tagadnánk e perifériális érdekek létezését és hatását, önmagunk számára tennénk lehetetlenné hatásmechanizmusuk megismerését, fölírását, végső soron azt, hogy ezen érdekeket számításba véve, objektív tényezőként ismerve őket, bekalkuláljuk azokat társadalmi döntéseinkbe, hogy az osztályadalmi folyamatok végül éppen az érdeklönbségek hatására is az optimálisat megközelítő irányba fejlődjenek.

Mindenképpen hasznos volt tehát a föl ismerés, s az is, hogy társadalmi életünk gyakorlatában mindinkább számolunk ezekkel az érdeklönbségekkel a jelenlétével és hatásával. Eppen ennek a feltáró folyamatnak az eredményeképpen esett nálunk egy időben annyiszor szó a társadalmi és csoportérdekek viszonyáról, arról, hogy a társadalom érdeke mindig elsőbbséget kell, hogy élvezzen. Ezt az elsőbbséget — amennyire lehetséges — mindenképpen igyekszik is biztosítani a társadalom. Ezt szolgálja szabályozórendszerünk, s ugyanerre való a szükség esetén ma már inkább csak kényszerből hozott adminisztratív intézkedések is.

Ám maga a tény, hogy adminisztratív intézkedésekre még mindig viszonylag gyakorta szükség van, jelzi, hogy a legáltalánosabb szabályozórendszer sem váltja meg önmagában a világot. Nem képes rá, ha az emberi föltételek nincsenek kellő módon biztosítva. S hogy mik lehetnek ezek a föltételek? Talán nem is annyira az osztályadalmi érdekek helyes föl ismerése (hiszen ez, tételünk föl, nagyjából mindenhol végbemegy), hanem az igaz, a valós egyéni és csoportérdekek megismerése. Az embernek sokszor az az érzése, sok rossz, társadalmi céljainkra káros, azok elérését lassító, nehezítő döntésre, „kijárára” azért kerül sor, mert egyének és csoportok hamisan mérik föl saját érdekeiket, s vélt érdekeik alapján inkább szembekerülnek az osztályadalmi érdekekkel, mint azt valós és közvetlen érdekeik indokolnák.

Sokat beszéltünk egy időben a csoportérdekekről. Tettük ezt anélkül, hogy közelebbről is megnéztük volna, kinek is érdeke voltaképpen az a sokat emlegetett csoportérdek. Valóban a csoportnak, vagy csak egyes vezetőinek?

A Pénzügyminisztérium egyik vezető munkatársa sajtótájékoztatóján hosszasan idézte egyik cipőipari nagyvállalatunk példáját. Az igazgató, aki különben nagyon jó szakember, úgy látta, hogy üdvözlő út lenne a számára és vállalata számára, ha több ezer főt foglalkoztató nagyvállalattá fejlődne. Pénzügyi szakemberek ugyan nyíltan hangot adtak kétségeiknek (honnan

vesz elegendő, jól képzett szakembert, hogyan biztosítja majd a piac által inkább keresett kis szériák gyártását, s egyáltalán, a megfelelő piacot?), ám ellenállásukkal nem sokat értek el. Az igazgató végül is vállalatán belül, no meg kívül is, megkapta a szükséges támogatásokat, s megszületett a nagyvállalat, amely — bár ne igazolódott volna véleményünk (teszik hozzá a pénzügyesek) — csődtömeg lett, több tucat millió forint kárt okozva.

Sajnos, nem ez az egyetlen eset, amikor egyéni (hiszen valóban nagy dolog egy nagyvállalat vezetőjének lenni!) vagy csoportérdekek ellene hatnak az osztályadalmi érdekeknek, s hamarosan súlyos: milliókban mérhető károkat okoznak. S az ilyen károknak — a dolgok természetéből következően — végül nemcsak a népgazdaság a szenvedő alanya, hanem megismerjük azokat is, akik okozzák. Hogy másról ne is beszéljünk, ha rosszul megy egy vállalat, igencsak korlátozottak a berfejlesztési lehetőségek, s ez előbb-utóbb arra vezet, hogy gépek tucatjai állnak majd ember híján, mert a dolgozók lassanként elhagyják az ilyen helyeket. És ilyenkor már kérdés, hogy a látszólagos egyéni vagy csoportérdekek egyáltalán. Vagy ha igen, kinek az érdeke?

Azt hiszem, hogy amikor érdekekről beszélünk, szinte mindig anyagi érdekekre gondolunk, arra, hogy ki, hogyan jár jobban anyagilag. Pedig ez az egyszerűsítés mindenképpen vakvágányra vezet. Bonyolultabb ennél a dolog. Manapság — mivel hogy az anyagi érdekeltségnek megvannak a maga korlátai — sokszor előtérbe kerül a presztízsérdekeltség, az anyagi szerzés vágya helyett az „erkölcsi” megnagyobbdás szándéka. S ez sokszor veszélyesebb, társadalmilag károsabb, mint az anyagiakra való törekvés, amely — tekintettel a szigorú szabályokra, ellenőrizhetőségre — jóval több racionális, a társadalom számára is hasznos indítékot és eredményt tartalmaz, mint a kevésbé áttekinthető és kordában tartható presztízsérdekeltség.

Mindenképpen hasznos mindezt tudatosítani magunkban. Hiszen folyamatban vannak, elindulnak jelentős változások a gazdasági életben, s egyre többet hallani: „igazuk van a központi felméréseknek, megállapításoknak és célkitűzéseknek úgy általában, országosan, csak éppen a mi helyzetünk azért speciális, és külön elbírálást követel.” S emögött sokszor az húzódik meg, hogy egy kisebb, de jóval gazdaságosabb modell megteremtése átmeneti gondokat okozhat, amit nem akarunk vállalni, s az is, hogy egy nagy méretben fehérlő, az extenzív fejlődés eredményeként kialakult szervezet még mindig több tekintélyt kölcsönöz vezetőinek, mint egy kisebb, de jóval hatékonyabb szervezet.

Hasznos, ha mindezt átgondoljuk. Hasznos, már csak azért is, hogy az osztályadalmi törekvésekkel szembenálló, a kivételes elbánás igényével föllépő helyi érdekek legalább „alulról” és „belsőlről” ne részesüljenek érdemtelen támogatásban. Ehhez azonban mindig föl kellene tennünk a kérdést: kinek az érdeke?...

Szávay István

Újoncok esküje

Megkapóan szép ünnepsé- vendégek nevében Cseh Fe- get tartottak tegnap, szom- renc, a KISZ városi bizotti- baton délbén Szegeden, a ságának képviseletében szölt honvéd helyőrségben. Az egy- honapja bevonult sorkato- nák ünnepélyes csapatgyűlé- sen a szölk, hozzátartozók, barátok, a párt-, állami és társadalmi szervek képviselőinek jelenlétében a csapat- zászló előtt esküt tettek. Azt ígérték, hogy a Magyar Népköztársaság hűséges katonái lesznek. Topor István alez- redes köszöntötte az esküt tevőket, a vendégeket. Ki- emelte, hogy a katonai eskü egész életén át kötelez a szocialista haza iránti hűségre.

Az eskünek tanúi a dolgos szölk, hozzátartozók. Az eskü megtartását nemcsak elvárják, hanem számon is kéri.

Az ünnepélyes eskü után a katonákat Sturcz Márton mérnök-alezredes, helyőrség- parancsnok is köszöntötte. A

Végül az esküt tett hon- védek díszmenetben vonul- tak el a csapatzászló, pa- rancsnokaik és a hozzátartozók előtt. A szölk ezután fiaik parancsnokaival talál- koztak, s a bevonulók életé- ről, kiképzési eredményeiről beszélgettek. Az újoncok dél- után hozzátartozóikkal töltötték az időt.

Tudományos diákkörök

Befejezte munkáját a tudományos diákkörök 14. országos konferenciájának társadalomtudományi szekciójá. A háromnapos tanácskozá- s mintegy húsz felsőokta- tási intézményből 250 pályamunkát mutatott be, s véd- tek meg a részt vevő diákok. A pályamunkák nagy száma és színvonala bizonyította, hogy az egyetemeken és fő- iskolák diákjai körében meg- növekedett az érdeklődés a tudományos kutatás iránt.

Magyar—szovjet szakszervezeti megállapodás

A Gáspár Sándor főtitkár vezette magyar szakszerve- zeti küldöttség, amely már- tics 18—24-e között a Szov- jet Szakszervezetek Központi Tanácsának meghívására hi- vatalos baráti látogatáson a- ti együttműködés továbbfej- Szovjetunióban tárgyal- szombaton hazaérkezett, vitéseről.

Gáspár Sándor és Alekszej Sibajev, a Szovjet Szaksz-ervezetek Központi Tanácsá- nak elnöke megállapodást írtak alá Moszkvában a két ország szakszervezetei köz-öt- ti együttműködés továbbfej- vitéseről, a kapcsolatok bő- vítéséről.

Növekvő kereskedelmi forgalom

A korábbiaktól eltérően az idén a rövid február mozgálmassabb volt a kereskede- lemben, mint a hosszabb január. A két hónapban együtt- tesen 9,8 százalékkal növe- kedett a forgalom úgy, hogy a januárban 6,5, februárban pedig 13 százalékkal emelke- dett. A kiskereskedelem ösz- sesen 40,8 milliárd forint értékű árut adott el.

Januárban 19,2 februárban 21,6 milliárd forintért vásá- rolt a lakosság élelmiszere-

ket és iparcikkeket. A Bel- idén a rövid február mozgálmassabb volt a kereskede- lemben, mint a hosszabb január. A két hónapban együtt- tesen 9,8 százalékkal növe- kedett a forgalom úgy, hogy a januárban 6,5, februárban pedig 13 százalékkal emelke- dett. A kiskereskedelem ösz- sesen 40,8 milliárd forint értékű árut adott el.